

0:00

Paní Eva se narodila hned po 2. světové válce. Její rodina vlastnila restauraci na Brunšově. Život paní Evy je tak neodmyslitelně spjat s řekou Vltavou u níž prožila celé dětství.

0:13

Když nám to dovolilo počasí a rodiče, tak jsme byli vlastně pořád venku. Takže tady na Brunšově bylo třeba kolem 20 dětí. Vlastně všichni dohromady. V létě jsme žili kolem řeky pod skálama. Tam jsme si dělali bytečky, kluci dělali všelijaký tam ohníčky a když na přehradě třeba turbína sekla nějakou rybu nebo úhoře, tak ho vylovili a my jsme ho tam pekli na ohni, protože do toho 54. roku zamrzala ještě řeka a než postavili Slapskou přehradu, tak se tady dalo právě bruslit, protože ta řeka byla zamrzlá až třeba ke Šlemínu a ještě dál. Tak my jsme jezdili na bruslích. To byly tenkrát jsme neměli brusle, jako dneska mají bruslaři, ale to byly takzvané šlajfky. Každý se svez třeba kousek a v létě zase jsme

1:13

využívali třeba když otec potom už neměl živnost, ale byli zaměstnanci Jednoty Praha západ, tak mu maso dováželi do řeznictví, tak to vozili v takovejch dřevěnejch lódnách. To byly takový velký bedny a my jsme jako děti a to se přižívovaly i všechny ostatní děti, nejenom my z rodiny a tak jsme ty bedny prostě myli náplavce tady pod mostem. Rejžáky jsme dostali, tam jsme to museli vydrbat. Kolem nás vždycky bylo hejno rybiček, protože ty to dobali všechny ty zbytky, co tam zbejvaly. A my jsme, když jsme to vydrbali, tak jsme to

1:54

vytáhli na břeh, nechali uschnout. Pak jsme se v tom vozili. Velkýho psa jsme měli, byl to německý ovčák kříženej s vlčákem,, ale my jsme mu říkali Bobík. A tak v zimě, když třeba byl sníh, tak bratr potom, když už tak sestrojil z různých řemínků a provazů, sestrojil na něj postroj a zapojil ho do sání a on nás tahal na sáních jako děti menší. A on byl velice jako přívětivej, nikoho nikdy nepokousal. Každý si ho mohl pohladit a byl hodnej. A když třeba babička, když tady byla potom, tak chodila na procházku pod skály, tak vždycky šel za ní Bobík a ještě kočka. Tady všude na skalách rost hrozně šnytílk. A to maminka třeba řekla, hele, skoč mi natrhat šnytílk, ať mám do polívky a nebo na brambory a to. Tak jsme jenom vyběhli a přinesla jsem najednou hrst. Tady po skalách třeba všude rostl skalník. To už teď tady je strašně málo. A nebo tady rostli ten, já nevím jak se to jmenuje, kavił.

3:08

Kavił. A to byly vlásky. Takový jsme tomu říkali. Někdo tomu říkal svatojánský vlásky nebo takový. Tak to to rostlo všude tady nebo ty bělozářky. Trhali jsme a pak jsme chodili taky. To byl velkej zážitek, když jsme lezli tam na vosla a dneska už ta špička je stržená dolů, protože to hrozilo jako, že to třeba spadne, když tam jedou auta nebo něco, tak už tam není. Ale my jsme tam jako děti lezli, sedli jsme si tam na to. No, my jsme na těch skalách vlastně vyrostli. Kolem všude trempskejch osad hodně. Tak se tam u nás sjížděli každou sobotu Trepové a večer tam bylo strašně veselo, protože hrály kytary, zpívalo se a to bylo moc hezký. Na to teda vzpomínám strašně ráda. Taky jsem členkou i manžel byl členem

4:08

Vltavanu a ten byl založen před 150 lety už a pořádáme různé akce, že jo. Každých pět let se vždycky vltavan schází. třeba když má oslavu pražský Vltavan, davešský, štěchovický Vltavan a ještě Purkarec v jižních Čechách, tak se navštěvujeme mezi sebou a pořádáme i různé výlety, výlov ryb třeba. Každých pět let se jezdí na šumavu, na kvildu, tam pokládáme třeba květiny eh k prameni Vltavy. Jako Vltavu uznáváme jako matku živitelku. Takový symbol prostě a dodržujeme to dodnes.